

שתי תשובות "לא"

סיפר אזרי קיסרי, סופר הארץ ומעריב ועורכו הראשון של העולם הזה, שעה שמסר את דעתו על אורח זה, אשר שהה בישראל ולמד את בעיותיה: "אצלנו בצרפת היו שני מדינאים גדולים, הנוצרי ראמון פואנקרה והיהודי לואי בלום. כשהיה על פואנקרה להשיב פני אדם ריקם היה אומר: "לא, מפני ש...". בעוד שבלום היה משתמש במלים, "לא, אבל...". מורו שהיהודים בישראל למדו, כנראה, דווקא מן הנוצרי, ושכחו את חוכמתו של היהודי."

גם פיקחותו של אלוף משה דיין הוער כה כראוי, לא לשבח, עליידי עורכי השבועון הקאריירי אחר טענה, שכונה את האלוף, כי מאמר על ועדות שביתת-העבודה, בכינוי "השועל הערמומי".

שתי תשובות "לא" כשנאלץ שיעינה ("שייקה") אופיר, לש עבר הרוח החייה בצייבטרון, לפרוש בגלל נתוח בכרך מתפקיד החמור בהצגת הקאריירי, נאסר אידיון, החלילו תלמידו לפנטומימה, "אריבא, לבו של הסופר יוסף אריבא, כא, בתפקיד השתקני.

שחקן צעיר אחר, בהבימה, יהודה אפי רונן, שנשא לא מומן לאשה את ארזי שולן, בתה של הזמרת יוספה שוקן, יצא יחד עם אשתו למסע לימודים בבריטניה. שעה שילמד הוא משחק, תעסוק אולי, בעלת הקול הערב, בלימוד זמרה.

מוסיקאית אחרת, הפסנתרנית פנינה וייז סמך, הידועה לקהל בשם נעוריה פנינה זלצמן, ארוכת השער ושחורת-העיניים, נר אתה השבוע עסקה פחות בניניה, יותר בטיפול בבתה הראשונה, בת השנה יאירה, שנקראה על שם אחיה יאיר, חלל מלחמת תש"ח. אמרה הפסנתרנית בגאווה: "זוהי היצירה היפה ביותר שביצעתי עד כה."

שתי הנאות להפתעת חבריו, קרא והבין לואיג'רד (רימה) ברנשטיין (ראה תיאורו) חוב השער ונלהב התנועה, מברק בעברית, שנשי לח אליו מיודי ישראל. כשראה את מבטי ההתפעלות, העיר ברנשטיין בחיוך: "איך דבר שאני אוהב יותר, מאשר לקבל כמברק בעברית. רק דבר אחד נוסף גורם לי תענוב: לראות חייל או שוטר ישראלי. במדים."

אורחת אחרת בישראל, הסופרת הבלווי דינית מרתה לזהרון, אשתו לשעבר של הסופר האמריקאי הנודע, המועמד השנה ל פרס נובל, ארנסט (למי צלצלו הפעמונים) האמריקאית, גילתה התעניינות בלתי רגי לה בפלילים ישראליים, ישבה מרותקת ל מקומה כל שעת המשפט של חבורת רצח בע"מ (ראה רפורטגיה).

אמרה סגנית פרקליט המחוז ויקטוריה אוסטרובסקי-כהן, התובעת באותו משפט לעיתונאי שביקש לשוחח אתה באחת הפסקות: "אנחנו איננו זקוקים לפרסומת. הלכות באים אלינו ממילא."

ההצגה אחרת נהנה (או סבל) יגאל (דוד גבר) מוסינזון, שיצא מהצגת הסרט מאז נעז דרת כשעיניו מלאות דמעות. אמר הסופר: "אינני בוכה על דברים שבמציאות. אך אני כרבה לבכות בקולנוע."



הרئيس مولد هيئة التحرير في مهرجان الوطني... وقد تناول رسام (الأتين) عناق الهيئة... في هذه الرسوم التي ترى على هاتين الصفحتين



תשעת עקרונות ההפיכה המצרית הנשר יוצא למלחמה

במרחב

רירות הבריטית או בכתים מצריים. לרוברט סין ניתנה סמכות גדולה יותר עליידי ממשלתו והוא הסכים מיד לעקרון פינוי התעלה. הבריטיות האחרים יושבו במהירות רבה. המצרים היו מרוצים ביותר, פירסמו הודעה שהם מחכים כל רגע לחתימת ההסכם הסופי. נשארה רק בעייה אחת קטנה לפתור.

אולם החתימה לא באה. הבעייה הקטנה נפתרה, במקומה צצו בעיות חדשות. המצרים רצו להביא עמו גם את גנרל בריאן רוברטסון. "תהיה מסיבה ייחודית", אמר השגריר, "יבואו גם כמה יידיים מצריים". חמש דקות לפני הזמן כבר היה האנקיי, לבוש בחליפה לבנה, בבית השגריר. אחריו הגיעו המצרים בצוותא: גמאל עבד אל-נאסר, מתאבד פאוזי, שר החוץ, ועוד ארבעה מחברי מועצת ההפיכה כולם בחליפות ערב או רחיות. אחרון הגיע רוברטסון, לבוש חליפה אורחית אפורה.

משך כל הארוחה לא הזכיר איש את תעלת סואץ או עניינים עדינים דומים. האורחים שנפגשו לאחרונה לפני חודשים, עת הופו סקו השיחות ביניהם, שוחחו על דברים שיגידו רהיים, שיבחו את המטעמים היהודיים המיוזרים שהוגשו להם.

האנגלים מתחמקים אחריו האוכל, התפעלו לקבוצות קטנות. רוברטסון, הצטרף לשר החוץ המצרי, הראה לו מכתב, ניגש לעבד אל-נאסר על המרפסת הגדולה, המשיך קיפה על הנילוס, הראה לו אותו מכתב. בשעה 11 בלילה נפרדו האורחים. היתה זו השיחה הבלתי רשמית הראשונה. מאז נפגשו לעתים קרובות ביותר, בשגור

מעל לכל דבר הודק ציור של נשר גדול, שכפיו פרושות על הקיר הלבן: סמל תנועת השיחרור הלאומי של נגיב. מתחת לציור, על במה מורמת, ישבו שישה קצינים, חברי ביה המשפט של ההפיכה. כשך שישה שבועות הופיעו, בזה אחר זה, גדולי הארץ מתמול, נוגשים וחורים, לשמוע את גור דינם מפי השלטון החדש.

המשפטים הגדולים של הקיר היו הסימן הגלוי הראשון כי לא הכל חלק במצרים. ה משטר של נגיב, שהוציא להרג איש אחד בלבד עד כה, חילק עתה פסקי דין של מות ומאסר עולם ביד רחבה. היה זה נסיון לשבור את התנגדותם של שליטיה המסורתיים האמיתיים של מצרים: בעלי האחוזות וצמרת המנגנון הממשלתי.

הצבא הא הועיר. משך 15 חודש ניסו אנשי ההפיכה לזכות בשיתוף פעולה מצד אותם האנשים. תחילה נראה כי הצליחו: הפופולריות האדירה של נגיב ואנשיו בקרב ההמונים היתה כזו שאיש לא העז להראות כל התנגדות להם.

אולם עוד לפני שארוק עזב את הארץ, החלו לעבוד נגד נגיב. עיקר כוחם היה בכפרים; שם היו אדונים מוחלטים על הפלחיים, רצונם היה חוק ברול. באופן שיטתי, התעלמו מהוראות התיכנון החקלאי של ה ממשלה החדשה; כעבור חודשים שררה אנדרלמוסיה מוחלטת במערכת האספקה ה מצרית. הצבא נטל על עצמו להשליט סדר, אך כוחו של בעל האחוזות היה גדול יותר. בערים נשמעו לחשי ההתמרמרות הראשונים נגד נגיב.

צמרת המנגנון הממשלתי, שראתה את מעמדה מתערער עליידי הצפת משרדי ה ממשלה-בקציני צבא, הצטרפה אף היא למת

פועל במפעל מיטר לאריגה, בשל חלקו בהסתת פועלים לשבות ולהפגין נגד המשטר.

מצרים

נמאס לחכות!

23 פעמים, משך חדשים וחצי, התישבו נציגי אנגליה ומצרים לארוחת ערב חגיגית הראשונה התקיימה ב-30 ביולי, בארמון ה שגריר הפאקיסטני בקהיר. הוא הזמין את סיר רוברט האנקיי, נציג אנגליה במצרים, היציע לו להביא עמו גם את גנרל בריאן רוברטסון. "תהיה מסיבה ייחודית", אמר השגריר, "יבואו גם כמה יידיים מצריים". חמש דקות לפני הזמן כבר היה האנקיי, לבוש בחליפה לבנה, בבית השגריר. אחריו הגיעו המצרים בצוותא: גמאל עבד אל-נאסר, מתאבד פאוזי, שר החוץ, ועוד ארבעה מחברי מועצת ההפיכה כולם בחליפות ערב או רחיות. אחרון הגיע רוברטסון, לבוש חליפה אורחית אפורה.

משך כל הארוחה לא הזכיר איש את תעלת סואץ או עניינים עדינים דומים. האורחים שנפגשו לאחרונה לפני חודשים, עת הופו סקו השיחות ביניהם, שוחחו על דברים שיגידו רהיים, שיבחו את המטעמים היהודיים המיוזרים שהוגשו להם.

האנגלים מתחמקים אחריו האוכל, התפעלו לקבוצות קטנות. רוברטסון, הצטרף לשר החוץ המצרי, הראה לו מכתב, ניגש לעבד אל-נאסר על המרפסת הגדולה, המשיך קיפה על הנילוס, הראה לו אותו מכתב. בשעה 11 בלילה נפרדו האורחים. היתה זו השיחה הבלתי רשמית הראשונה. מאז נפגשו לעתים קרובות ביותר, בשגור

נגדי המשטר, ואז באה התשובה: בציד לילה קדחתני, עצר הצבא את גדולי המשטר הקודם. פעולה זו, קיווה, תשמש אזהרה ל דגי הרקק.

נגיב נעדר מן הישיבה. כעבור ימים אחדים נעדר נגיב, בפעם הראשונה, משיבה של מועצת ההפיכה. הדבר הופרש מיד כי קרע כינו לבין יוזמיה האמיתיים של ה הפיכה, שצירפו אותו אליהם רק כאישיות מכובדת. בקהיר החלו מדברים על הכרות דיקטטורה של גמאל עבד אל נאסר.

תשעת העקרונות של תנועת השיחרור הלאומי (ראה ציור), שהיוו עיקר התעמולה משך חודשי הראשונים של המשטר, היו שוב נושאת לויכוחים. "עקרונות אלה", אמרו מצדדי נגיב, "סובים לימי שלום. עתה אנו חיים בימי הרום ויש קודם כל להבטיח את קיום ההפיכה. נשר השיחרור חייב עתה להיות עוף טורף. לכשיחוסלו אויבי האומה יוכל שוב להיות סמל של יופי וכוח שלנו."

קוויט אלכה והזהב

אם אללה נתן לך, תן גם אתה, לפני שיבוא אחר ויקח בכוח. פתגם ערבי

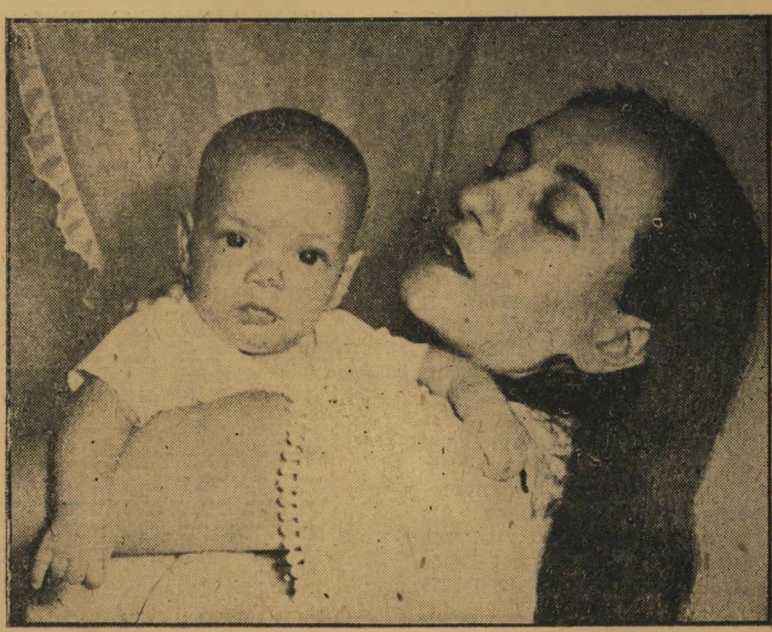
שייך עבדאללה סבאת, אמיר קוויט בסט די אללה, הנו איש מלומד, מכיר פתגמים ו הלכות אולם כאשר אללה, באמצעות חברות הנפט האנגליות והאמריקאיות, נתן לו זהב רב, שכח השייך את דברי הפתגם הנודע. השבוע בא אחר ולקח ממנו הכל בכוח.

האשם במעשה הבלתי-ייחודי זה הוא בן דודו של האמיר, שייך עבדאללה מובראק, מפקד המשטרה של המדינה המדברית שעל חוף המפרץ הפרסי. הוא השמיד מלים נבו נות, טען שהאמיר אינו פועל למען עמו ול מען הערבים. אולם כל רועה גמלים מעזן ועד בסרה ידע כי עינו של מפקד המשטרה היתה נעוצה בכסום ההגון (60 מיליון ליש) הזורם מדי שנה לקופות האמיר.

שאר מדינות ערב לא התרעמו במיוחד על המעשה; רובן נשאו את האמיר סבאת על כי הגורל העיוור בירך אותו ברכה כה מוזבת. במיוחד שמחו הלבנונים: "זהו גמול הגורל", אמרו. "אילו היה מתעניין בעונוים של הפלטים מארץ-ישראל ותורם למענם כמה מיליונים פעוטים, היה אללה עוכד ל צדו ברגע זה."

כדי להבטיח לעצמו את עזרת אללה ומדינות ערב — הבטיח האיכאם החדש לת מוך תמיכה מלאה בליגה ובמיוחד בפליטי פלסטין.

פינוי הבריטים, שיחרור הסודאן, קיד מה לפלאח, הקמת תעשייה, ביטול הניצול, ביטוח סוציאלי, איחוד ערבי, ידידות עם מדינות זרות המוכנות להכיר בריבונות מצרים, שמירת עקרונות האו"ם.



פסנתרנית פנינה ויאירה וייסמן היצירה היפה ביותר